

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Jordi Vendrell i Cirera

Data: 9 de novembre de l'any 1990

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Jordi Vendrell, pregoner de la Festa Major d'hivern de 1990, fou presentat, una vegada més i com s'havia fet amb els oradors dels altres anys, pel propi alcalde de la vila, Sr. Jordi Martínez Planas, el qual començà la seva intervenció amb una salutació als assistents, des del públic en general als convidats per l'Ajuntament -alcaldes de la rodalia, parlamentaris, etc.- i subratllà la presència, presidint l'acte, de l'Honorable Conseller de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya, Sr. Joaquim Molins, al qual agrai de forma pública les facilitats i ajudes donades pel seu Departament per a la realització de diferents obres públiques importants per a Lloret, una de les quals s'acabava d'inaugurar feia una estona.

Immediatament, passà a presentar el pregoner, al qual definí com a conegut periodista i, més exactament, radiofònic, realitzador del programa "Tertúlia" emès per Catalunya Ràdio de 3 a 4 de la tarda. Assegurà que es tractava d'un espai radiofònic desenfadat, divertit, fet amb molta gràcia, cosa que li feia suposar que aquell mateix estil -que molts dels assistents devien conèixer i aplaudir, com ell mateix- serviria per brindar un pregó interessant i amè alhora, màxim quan Jordi Vendrell era un antic visitant de Lloret, d'abans, de quan tot just començava el turisme i, per tant, això feia preveure una visió seva personal, tant del passat com del present, possiblement més que alegre i més que simpàtica.

Pregó

Honorable Conseller, Excel·lentíssimes Autoritats, lloretencs:

El vostre Ajuntament, bé, per ser més exacte, el vostre actual alcalde, ha tingut l'amable idea de cridar-me per fer la crida o pregó de la vostra Festa Major d'hivern, la de Sant Romà, la més gaudible per vosaltres. Ei, amb tots els respectes per Santa Cristina, però és que ara, en aquest temps, ja no hi ha tant guiram a plaça i tots plegats podem estar més al cas. Encara que vist el que us ha representat i us representa la cucanya del turisme no sé ben bé si això és bo o dolent...

Bé, el cas és que la citada cucanya ja fa 40 anys que dura i com que des del 77 teniu a l'abast una festa major amb més calma i tranquil·litat que la de l'estiu, valia pena aprofitar-la perquè em sembla que la primavera com qui diu és a punt d'arribar i amb ella tots ho sabeu: feina, feina i feina. En qualsevol cas ara teniu una pila de dies, com a mínim diferents, que Déu n'hi do!

I resulta que tot plegat em dona l'oportunitat ara i aquí des d'aquesta tribuna que en deu haver vist de tots colors, de poder, per un cop, parlar més alt que ningú i no pas precisament per veu sinó per la gràcia i el poder d'aquests moderns fòtils sònics i sobretot, per la vostra, espero, indulgent atenció.

Seré breu, si, de debò, és allò que es diu o, si més no, s'ha de dir sempre; seré breu, però sense exagerar.

El vostre alcalde m'ha fet arribar una allau tal d'informació sobre Lloret, sobre la vostra història, sobre la vostra gent, sobre el vostre passat, sobre el vostre present, que, si no vigilo, de poc que no m'explica també quin serà el vostre futur.

L'hi haig d'agrair ben públicament i notòria, perquè amb les vegades que he estat aquí a Lloret, abans d'avui, no n'havia pas tingut, ni de bon tros, prou per saber-ne un borrall; sobretot havent llegit el que he llegit i vist el que he vist.

Com sempre conèixer és un bon poc estimar i puc dir que gràcies a tot això he gaudit molt amb els vostres escriptors i concretament i explícita amb dos d'ells: el senyor Esteve Fàbregas i Barri i el senyor Joan Sala i Lloberas. Amb tots dos m'ho he passat molt bé, he après moltes coses vostres i útils que no coneixia i que m'han interessat profundament. De tot plegat, però n'he tret la conclusió que jo -francament- no us puc pas explicar res de vosaltres mateixos que no sapiguen ja, molt abans que no jo i, molt millor que no pas jo.

Com a xafarder de mena i d'ofici que sóc, el que m'agradaria de bo de bo és saber -i no en sé un borrall- dels tripijocs locals de tota mena, que n'hi deuen haver, però, de fet, seria més matèria de pregó de carnaval que

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

no pas de pregó de festa major que, per cert, és el que ens reuneix avui aquí. Per tant, si us plau, no fem pasqua abans de rams i anem per feina.

Primer de tot, per ser sant Romà qui és: l'advocat de fer parlar bé i amb claredat; i vist el meu ofici i pel que sóc aquí és imprescindible un ràpid prec, per si de cas: sant Romà, doneu-nos una llengua sana i tranquil·la!

La dita popular diu; segons el sant, la festa ... si a Sant Romà li varen tallar la llengua i per això és l'advocat de parlar bé i amb claredat... potser que ens hi encomanem tots plegats i fem servir la llengua a pleret amb tots els seus atributs i possibilitats. La llengua és certament fonamental, tots ho sabem, per tant amb la suplicada aprovació del sant fem-la servir: parlem, bevem, besem, llepem, mengem, tastem ... i quan convingui toquem l'ase, de bon segur no li desplaurem pas gens.

Per Sant Romà, el calendari marcava que tothom es vestís d'hivern. S'acaba l'època de voltar per fora i arriba el temps d'estar-se més a casa o en llocs càlids, ideals per fer-la petar amb llengua d'argent. Res no em plauria tant que aquest paradís gentil pogués esdevenir altre cop el paradís gentil de les tertúlies.

I és que això de les tertúlies és un poc més seriós del que pot semblar a primer cop d'ull. Una tertúlia, entre altres coses, serveix per passar l'estona, fer anar la llengua i l'oïda, rebre i donar informació -és a dir, canviar-se cromos- i, oh! meravella, al mateix temps, va estupendament bé per satisfer la bíblica set, personal i col·lectiva, amb grans líquids més o menys ben barrejats.

També, tal i com digué l'Ors, la tertúlia permet enlairar l'anècdota a nivell de categoria i això no és cap broma. Ni que fos només per això hauríeu de declarar la tertúlia l'esport predilecte de Lloret. Amb això i tot el que he dit abans serviria molt probablement per tenir, al menys, la possibilitat d'esgarrapar alguna categoria útil, fins i tot pels dies de cada dia, molt bé de preu.

Si a més a més de tot això hi ha bones copes: oli en un llum! La tertúlia surt espurnejant, variada, àgil i desinhibida. Per això i per tot plegat aquesta festa, recuperada el 77, hauria de tenir, al meu modest enteniment, un permanent record a dos lloretencs il·lustres i il·lustrats: els grans bàrmans Ribalaigua i Boadas, de l'escola de l'Havana. Sobretot per la seva gran, agradable i imaginativa aportació d'essència al noble art de la tertúlia. Aquests dos grans senyors haurien de tenir un lloc d'honor a la memòria de tots nosaltres.

Els establiments que despatxen begudes, i a Lloret afortunadament n'hi ha molts, han estat sempre una grandiosa escola de tertúlies i altres experiències. Amb els senyors esmentats han passat a la història dels costums del nostre atabalat segle uns invents sensacionals -els còctels- que han contribuït decisivament a ajudar moltes persones a transitar per

aquesta vall de llàgrimes anomenada vida. Amb bons còctels fa de més bon passar.

No hi ha encara cap barreja de líquids anomenada Lloret? Hi és, oi? I si no hi és, què esteu esperant?

A més a més, és bo de saber que a les festes, i a les majors especialment, sempre hi ha gent que s'ho passa bé passant-s'ho bé i gent que s'ho passa bé passant-s'ho malament. A tots els recomano que de tant en tant facin un tragueta, que no els farà pas cap mal!

Però un moment! Potser que en fem cinc cèntims d'això de la gent que s'ho passa bé i tal i qual. A totes les festes majors i menors i a la vida de cada dia sempre hi ha, com a mínim, aquests dos grups de gent: els que s'ho passen bé passant-s'ho bé i els que s'ho passen bé passant-s'ho malament.

Entre el grup de gent que s'ho passa bé passant-s'ho bé hi ha per damunt de tots, els alcaldes i els rectors.

Els alcaldes s'ho passen bé passant-s'ho bé perquè viuen una mena de treva ciutadana i, a més, poden fer-se els romàntics, escriure al programa i si volen, fins i tot, fer versos oblidant per uns dies eleccions, impostos, infraestructures, crisis turístiques, obres inacabades, inseguretats i altres feixugues tasques de l'ofici.

Els rectors, pel seu cantó, s'ho passen bé passant-s'ho bé perquè tenen més fidels que mai i, malgrat tot el que es digui, la festa major no és cap orgia ni cap descontrolada disbauxa -això, en tot cas, els estius i encara-. Els rectors, doncs, acostumen a fer el ple: més fidels que mai. Els enamorats de fet, i en intenció o projecte, també s'ho passen bé passant-s'ho bé. No tenen hora de tornada a casa, ho aprofiten i fan molt bé.

Els casats, mira, perquè un dia és un dia ... si són tres o quatre fantàstic, i si són tants dies com les festes de Sant Romà de Lloret que voleu que us digui? això gairebé és Hollywood!

És clar, n'hi ha molts altres que també s'ho passen bé passant-s'ho bé, però no paga la pena, ara posar-se a fer llistats, oi?

D'altra banda, s'ho passen bé passant-s'ho malament els que critiquen la festa major: que si el programa això, que si el programa allò, que si el soroll allò altre, que si naps que si trumfes ...

També s'ho passen bé passant-s'ho malament, sobretot, els amos de bars, pubs, discos i altres establiments que amb l'africana set del personal, amb la música a tota pastilla, han de servir contínuament copes i copes plenes de, més o menys, grans líquids, més o menys- ben barrejats, i au, vinga a fer caixa. Pobrets, no tenen ni un moment per divertir-se, sempre són les víctimes de les festes d'altri que a Lloret vol dir molts mesos, però, això sí, omplen el calaix prou alegrement.

Els músics, imprescindibles, oficients del ritus festiu, s'ho passen bé passant-s'ho malament perquè mentre ells toquen els altres només ballem.

També s'ho passen bé passant-s'ho malament tota la gent que aquests dies acumulen informació per criticar un o altre tota la resta de l'any; i a Lloret és sabut que les informacions i safareigs corren a la velocitat de la llum, com ha estat tota la vida.

I, sobretot, s'ho passen bé passant-s'ho malament els de la Comissió de Festes que van totalment de bòlit perquè els altres s'ho passin bé i perquè hi hagi de tot per a tothom. Difícil i delicat objectiu.

D'altra banda, en les meves lectures sobre Lloret -per desgràcia massa minses- he trobat uns trossos que no em puc resistir de comentar aquí una mica. D'entrada, n'he trobat un que diu que el personal lloretenc és adaptable, pràctic, lúcid i llest. Si la definició és exacta, païos, no us podeu pas queixar. Què més voleu?

Lloret, paradís gentil, deia el poeta, tot i afegint que és on s'hi ha pogut fer tertúlia a tot arreu. Doncs bé, entre les característiques del personal abans esmentades i aquesta dèria pública tan agradable, realment teniu ja fet un immillorable espot per vendre la ciutat, que en aquests temps tan atrafegats trobaria ressò a tot arreu. Sabeu el que val el temps tertulià? Només diré que no cotitza, per car, gairebé enlloc!

També Lloret és el poble del lloret, segons mossèn Cinto, però per un servidor és molt més interessant allò de la pàtria de Dafne, perquè la deessa fou la primera guiri que, a més, es permetia el luxe d'aparèixer en mig d'un lloredar sobre les ones. Avui no hi ha lloredars però, vaja, hi ha més guiris que mai. Ai, les admirables nòrdiques i germàniques que han ajudat tantíssim a l'educació sentimental i sensual de tanta gent del país! Se'ls podrà pagar alguna vegada la quantitat de favors que ens han fet? Amb deute públic segur que no, tampoc els favors no cotitzen avui.

Existeix avui can Maitanquis? Podria existir ara? M'agradaria tant trobar un bar d'aquest nom on el nom fes la cosa ... fora segur un lloc ideal per estar-s'hi ultra fer-hi còctels i tertúlies. Un indret per passar-hi l'estona i anar fent, que és moltíssim.

De les vostres tradicions de pesca m'ha agradat molt de saber que vàreu ser un poble on gairebé tot funcionava per amor a l'art, i on, amb una democràcia total, afirmàveu que a l'art tothom hi té part.

Ara bé, i no és contradictori, també em vaig quedar amb aquesta altra: a l'art qui no roba no hi té part, que la trobo tant i tant enraonada. Així no calen ives ni irrepeefes, és molt més senzill i normal.

I enfilant el tram final d'aquesta miscel·lània teòrica permeteu-me acabar amb la frase de les que he trobat que més m'ha agradat com a definitiva apassionada del tarannà vilatà i em permetreu que us la recordi ara i aquí perquè oblidar-la seria un pecat mortal sense redempció possible.

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

Recordar-la i publicitar-la em sembla que és el millor que podem fer ara mateix i que hauríeu de fer, sobretot, quan renegueu o remugueu de Lloret, si això fos possible. Fa així:

"Lloret té un complex de dona bonica. És la noia que no es pinta gaire, que no s'arregla massa. Que no perd hores davant el mirall, perquè no li cal per a fer goig ... Cal ser molt bonica, molt bufona, per anar a la *negligée* i Lloret té aquest rar atractiu de la dona jove, sempre amb un ull amagat darrera una grenya i amb una tira del sostenidor caiguda damunt del braç".

Uaau! A aquest mal no li calen pas doctors, afortunats morals. Ho passin bé i moltes gràcies.